

РЕШЕНИЕ № 186 ОТ 20.07.2010 Г. ПО Н. Д. № 113/2010 Г., Н. К., Ш Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на осемнадесети март 2010 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Саша Раданова

ЧЛЕНОВЕ: Фиданка Пенева

Севдалин Мавров

при секретар Лилия Гаврилова и в присъствието на прокурора от ВКП Стефка Бумбалова, като изслуша докладваното от съдията С. Мавров КНОХД № 113/10 г. по описа на Върховния касационен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор при Софийска апелативна прокуратура, атакуващ решение № 501/09 от 19.01.09 г., постановено по ВНОХД № 702/09 г. по описа на Софийски апелативен съд, с което е потвърдена присъда № 220 от 09.06.08 г. по НОХД № 3895/06 г. на Софийски градски съд. Сочат се касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК - нарушение на закона и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Искане се отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

Представителят на В. касационна прокуратура не поддържа протеста. Счита, че сочените касационни основания не са реализирани. Подсъдимите не са осъществили от обективна и субективна страна състава на чл. 219 НК, като при разглеждане на делото не са допуснати съществени процесуални нарушения от категорията по чл. 348, ал. 3 НПК. Съдът е спазил процесуалните норми на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 НПК.

Защитата на подсъдимия Т. моли решението да се остави в сила.

Защитата на подсъдимия Х. пледира в същата насока. Счита, че основните оплаквания срещу решението са за необоснованост. Насочва към юридическото обстоятелство, че протестът е безпредметен, тъй като няма искане за осъждане на подсъдимите.

Върховният касационен съд, като взе предвид постъпилия протест, сочените основания и доводи и становището на страните, намира следното:

С цитираната първоинстанционна присъда подсъдимият Т. е признат за невиновен в това, че като длъжностно лице и бивш министър на Министерство на земеделието в периода 30.12.92 - 17.10.94 г. не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество - сумата в размер на 7 000 000 щ.д., с левова равностойност 434 161 000 неденоминирани лева, като вместо да предостави същата сума в Републиканския бюджет, за да изпълни договор за стоков кредит между Правителството на РБ и К. на С., по силата на сключен на 13.09.94 г. в гр. София договор за доверително управление /финансово агентство/ с "Х. и Ко" К., представлявано от неограничено отговорния съдружник Е. Х., предоставил тази сума на частна небанкова финансова институция, от което вследствие на лошото ѝ управление са последвали разпиляване и значителни щети за стопанството, изразили се в последващо невъзстановяване на сумата, както и последваща щета от натрупани и неизплатени наказателни лихви за Министерство на финансите в размер на 86 840.95 щ.д., с левова равностойност 184 755.86 деноминирани лв., които щети са настъпили за Министерство на земеделието и Министерство на финансите, като деянието е било извършено умишлено и безстопанствеността е в особено големи размери, представляваща особено тежък случай, поради което и на осн. чл. 304 НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1 НК.

Подсъдимият Е. Х. е признат за невиновен в това, че като длъжностно лице - управител на финансова къща "Х. и Ко" К. в гр. София, за периода 13.09.94 - 30.09.96 г. не положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество - пари на Министерство на земеделието в размер на 7 000 000.00

щ.д., с левов еквивалент 434 161 000.00 неденоминирани лв., предоставени му по сключен на 13.09.94 г. договор за доверително управление с МЗ, представлявано от подсъдимия Т., като в изпълнение на сключения договор не изпълнил задълженията си за влагане на средствата в рентабилни дейности, нарушавайки чл. 4 ЗБКД и на Наредба № 2 от 11.02.93 г. на Б., и без да е предприел действия за привеждане на договора за финансово агентство в съответствие с разпоредбите на § 1, ал. 1 от ПЗР на Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 2/93 г. на Б., са последвали значителни щети за стопанството в размер на 7 000 000.00 щ. д., с левова равностойност 434 161 000.00 неденоминирани лв., както и в размер на 86 840.95 щ.д. с левова равностойност 184 755.86 лв., която щета била образувана вследствие на спиране на плащанията от страна на "Х. и Ко" К. към К. на С., които щети са настъпили за Министерство на земеделието и Министерство на финансите, като деянието е било извършено умишлено и безстопанствеността е в особено големи размери, представляваща особено тежък случай, поради което и на осн. чл. 304 НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1 НК.

С атакуваното решение изцяло е потвърдена присъдата.

Две са касационните основания, посочени като налични в протеста на представителя на С. Първото е нарушение на процесуалните правила, поради непреценка на доказателствените материали в съответствие с разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК. Второто е нарушение на материалния закон, който е приложен неправилно поради некачествена съдебна дейност. Нарушението на материалния закон е свързано с незаконосъобразен извод за невиновност на лицата поради стигане от страна на С. до неправилно формирано вътрешно убеждение.

ПО ПРОТЕСТА ДОСЕЖНО ПОДСЪДИМИЯ Т.:

Поначало, към момента на разглеждане на делото в съдебно заседание пред ВКС - 18.03.10 г., на основание чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 3 НК инкриминираното престъпно поведение на подсъдимия Т. е покрито с абсолютна давност. Същата е 15-годишна, тъй като за финална дата на преустановяване на престъпната дейност на този деец по обвинителен акт е посочена дата 17.10.94 г. Предвид липсата на становище по прекратяване на наказателното производство касаещо Т., ВКС ще се произнесе по съществото на депозирания протест за обсъждания деец.

В атакувания съдебен акт са изложени подробни мотиви относно липсата на съставомерност както от обективна, така и от субективна страна на вмененото деяние. Те се споделят и обсъждането им поотделно следва да намери опора единствено по повод възраженията, изтъкнати в прокурорския протест.

Като оставим настрана непрецизираното от страна на обвинителната власт поведение на Т. с последица за повереното му имущество - "разпиляване", т.е. дали се имат предвид фактически или юридически действия, вследствие на които владелческите действия по отношение на предмета на деянието са невъзможни за осъществяване или прекъснати, общият извод, който може да се извлече е, че поведението на дееца се субсумира под юридическо такова. В този смисъл е направеното по протеста заключение за наличие на причинна връзка между договора за финансово агентство, сключен между министъра на земеделието Т. и Х., като представляващ и управляващ "Х. и Ко" К. и настъпилия вредоносен резултат. Няма спор, че договорът би бил "conditio sine qua non", както посочва прокурорът, но само при положение, че поведението на Т. би било счетено за осъществяващо характеристиките на чл. 219 НК. Доколкото може да се изведе становище, заето от страна на въззивния съд, точно както е обсъждано по протеста, то се корени в обмисляне на всички релевантни фактически и правни характеристики на дейността на Т., на фона на вменената му умишлена форма на вината, а и на непредпазливата такова.

От доказателствения материал е очевидно, че дължимата и несъстояла се дълги години ратификация на споразумението за стоков кредит между РБ и С. е превърнало в извънредно задължение на министъра на земеделието опазването с грижата на добър стопанин на набраните суми от продажбата на внесената стока. Същевременно, макар и да е налице петгодишен гратисен период за плащане на главницата, лихвите следва да се изплащат на съконтрахента, без зад това да стои държавният бюджет и без въобще да е ясно дали

последното някога ще стане. Ето защо, държавното обвинение некоректно се обръща към развитието на историческата фактология чрез постигната ратификация на споразумението едва през 2000 г. и превръщането на дълга в държавен, в насока на защита на тезата си, че ако Т. не бе предоставил парите на "Х. и Ко" К. за управление, то естественият ход на събитията би решил въпроса, като при превалутиране на парите, оставени на съхранение в Б., би било възможно да се изплащат лихвите. Такава прогноза към инкриминирания на подсъдимия момент не би могла да бъде направена, още повече, предвид ясното политическо нежелание към 1994 г. за ратификация на споразумението.

Дългогодишното съществуване на РБ като социалистическа държава е довело до дълбоко вкореняване на мисленето, че държавата е най-добрият стопанин и всякакви бизнес начинания от страна на държавни органи с частни институции, като например между МЗ и "Х. и Ко" К., като частна финансова организация, е рисково начинание. Такъв съществен довод е изложен и в прокурорския протест. По него могат да бъдат обсъдени няколко други възражения срещу мотивите на С. досежно приетото непрестъпно поведение на Т.

За превалутиране на набраната парична сума по сметка в Б. и влягането ѝ в Б. при всички случаи е имало възможност към 1994 г. Установено е, че депозит в лева би снижил нейната стойност спрямо долара. Разговорите за ефикасността на такова действие са водени от страна на МЗ с Т. В. като представител на Б. Доказателствата по делото ясно установяват, че не би могло да се постигне висока доходност за да се изплащат лихвите по споразумението, а в проекция - и главницата, ако левовата сума се превалутира и остави на съхранение на депозит в Б. Водените преговори не са насочвали към изгодност на предприемане на подобна стъпка и това е несъмнено установено. Гледайки от ъгъла на изминалото време и с познание за действително настъпилите събития, прокурорът, изготвил протеста, намира, че "Б. е могла да приеме на валутен депозит процесната сума с условията, при които е рефинансирала самите търговски банки или е поемала техните депозити - условия, предоставящи значителна финансова сигурност в условията на нестабилна икономика, каквато е била икономическата обстановка в страната в процесния период". Казаното обаче, отнесено към момента на извършване на вменените деяния, не е доказано, че би могло да бъде обмислено от никого от извършителите. Това се потвърждава и от показанията на разпитаните по делото свидетели, имащи поглед върху политическата, икономическата и в частност финансовата обстановка тогава.

По-нататък, прокурорът е недоволен от становището на С. за наличие на адекватни обезпечения. Според него, по договора за финансово агентство са обезпечени само първите две години от действието му, а обезпечаване за времето до 2013 г. липсва. За пореден път се пренебрегва невъзможността за прогнозиране по отношение на сложилите се в страната събития през и след 1996 г., и се изхожда към познанията с днешна дата. От една страна второстепенният съд е изложил съображения за своята теза, които следва да се възприемат. От друга - не се отчита ясно в тази връзка, че след две години банковата система е претърпяла сериозни сътресения, като засегната в изключителна степен е била и Т. За това обаче нито Т., нито Х. могат да бъдат упрекнати, нито пък е възможно да им се признае познание за предстоящата банкова и икономическа криза, превърнала се и в политическа за България. Още повече, както е посочил и второинстанционният съд, при възникване на неблагоприятните последици, МЗ в лицето на новия министър, различен от Т., е бил легитимиран да предприеме действия по банковата гаранция, по която МЗ е страна и която все още е вала.

Прокурорът излага довод за неоснователност на съждението на С. относно неотнositимост към това производство на въпроса дали дейността на Т. и Х. по управление на инкриминираните парични средства е била единствено възможната. Изтъкнатото не било така, тъй като целесъобразността и икономическата оправданост на сключването на договора за финансово агентство се явяват от съществено значение за изясняване на делото. В този смисъл е посочено допуснато вътрешно противоречие в мотивировката на въззивния съд, който установява като спорен момент в друга част на мотивите си целесъобразността на третирания договор, в контекста на това дали е било по-благоприятно да се сключи той, или паричната сума да се предостави на депозит в Б. Възражението не е основателно, погледнато и в чисто словесен, и в съдържателен план. На стр. 16 от мотивите си С. е посочил коментирания

целесъобразност като спорен момент, доколкото е бил провокиран от доводите на прокуратурата. На стр. 23 от мотивите си е записал, че не е предмет на настоящото дело дали поведението на двамата подсъдими по управление на инкриминираните парични средства е единствено възможното, доколкото е обсъдено точно инкриминирано поведение. Иначе казано, съдът е правил преценка на конкретно вменените престъпи действия на Т. и Х., осмисляни на фона на фактическите и правни ограничения към съответния момент и в светлината на възраженията по прокурорския протест срещу присъдата на първостепенния съд.

За да обоснове по-задълбочено тезата си за липса на субективната страна като задължителен елемент от престъплението по чл. 219 НК /и умишъл, и непредпазливост/ досежно Т., С. е посочил, че подсъдимият не е участвувал в преговорите и липсват данни договорът за агентство да е сключен с цел облагодетелствуване на командитното дружество или друго лице, видно от договорените условия по получаване на възнаграждение от довереника след приключване на изпълнението, както и възможността за едностранна замяна с лице, което би предложило по-изгодни финансови условия. Не може да се спори с възражението на прокурора, че престъпният състав на чл. 219 НК не съдържа в себе си специална цел. Но при разсъждения по казаното от съда в съдържателен план, се установява, че той е направил изявленията си, за да мотивира неустановяване на обективни фактори за умишъла. В този смисъл може да се възприеме и изводът за данни за необлагодетелствуване на командитното дружество и да не се стигне до солидаризиране с довода на обвинението за неотносимост на посочения факт.

Ето защо протестът на С. относно нарушаване на процесуалния и материалния закон спрямо Т. с неговото неосъждане по въздигнатото му обвинение, е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ПО ПРОТЕСТА ДОСЕЖНО ПОДСЪДИМИЯ Х:

Първият въпрос, който трябва да се постави, е дали Х. е длъжностно лице, което може да носи отговорност по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3 вр. ал. 1 НК. Според вмененото му обвинение, може ли да се възприеме наличие на функционалния признак за "длъжностно лице". Съответно липсва ли структурния такъв, както до момента са приемали съдилищата по фактите.

В съобразие с важащото и понастоящем, поради непромяна в законовата уредба и ППВС 7/76 г., т. 1, субект на безстопанственост по чл. 219, ал. 1 НК /основният текст, относим и към ал. 4 вр. ал. 3/ може да бъде само длъжностно лице, на което е възложено ръководенето, управлението, стопанисването или запазването на поверено обществено имущество или възложена работа в предприятие, кооперация или обществена организация. Тази формулировка насочва, че субект на престъпление по чл. 219, ал. 1 НК може да бъде само длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1, б. Б НК. Затова и С. е приел, че функционалната връзка на Х. като управляващ и представляващ "Х. и Ко" К. е налице, доколкото става дума за юридическо лице и актуалната, към момента на извършване на престъплението, законова норма е включвала тази фигура.

По-нататък, обаче, може да се възприеме възражението на прокурора, изтъкнато в неговия протест, че разсъжденията на втория съд по фактите са свързани с изводими за нормата на чл. 282 НК съждения за длъжностното лице. Извън това, има налично позоваване на Решение № 490/10.10.77 г. /по протеста 97 г./, постановено по н. д. 495/77 г. на I н. о. на ВС на РБ. То е неприложимо, защото се отнася за време, когато редакцията на чл. 93, т. 1, б. Б НК е била различна и защото касае различна казуистика, включително и на приложното поле на друга политико-обществено-икономическа структура.

Според ВКС въпросът е не само терминологичен, но и различим в съдържателен план, с оглед тълкуване на същността на нормата на чл. 219, ал. 1 НК. Няма спор по фактите, че процесната инкриминирана сума е предоставена на командитното дружество "Х. и Ко" по договор за агентство, сключен с МЗ. Съдържанието на този договор дава възможност да се направи извод, че собствеността на сумата не преминава върху командитното дружество, но на Х. като негов управител, това имущество е поверено за пазене и управление. Ето защо, ако той осъществи някое от изпълнителните деяния по чл. 219, ал. 1 НК и от това последват значителни щети за предприятието /каквото е единият вариант по закон/, то граматическият

и смислов анализ сочи, че това може да бъде по отношение на самото дружество "Х. и Ко". Ако обаче подходът му е същият по отношение на имущество, което по съответен ред е предоставено на дружеството и респективно на него като управляващ и представляващ, за пазене и управление и от това последват значителни щети на стопанството /алтернатива на предприятието/, то той може да осъществи престъпление по чл. 219, ал. 1 НК, макар и собственикът на имуществото да е друг. Тогава и структурният критерий ще е налице и не е от съществено значение дали в основата на поверяването на имуществото стои облигационно основание.

Следователно, важна за решаването на всеки казус се явява вменените на съответния деец факти по престъпната дейност. В конкретния случай, видно от обвинителния акт, повдигнатото на Х. обвинение е за настъпили щети за МЗ и МФ, т.е., общият извод е, че са за стопанството в смисъла, който с влага в този термин като "производство и икономика". Ето защо ВКС се съгласява с аргумента на прокуратурата за несъстоятелност на тезата на решаващите съдилища, че Х. не може да бъде субект по инкриминираното му обвинение, защото процесните пари са му поверени на основание облигационен договор и защото те не стават собственост на структурата, към която съответното длъжностно лице принадлежи.

Въззивният съд обаче не се е ограничил да не уважи искането на С. за осъждане на подсъдимия единствено поради обсъжданата предпоставка за липса на длъжимо качество "длъжностно лице" по смисъла на чл. 219, ал. 1 НК. Той е направил разбор по същество на престъпната деятелност, в извършването на която Х. е обвинен. Сигнал е до извод за липса на престъпление и от обективна, и от субективна страна. При обмисляне на съображенията за това основателно не са взети предвид указанията, дадени по отменително решение № 65/19.12.05 г. на С., постановено по ВНОХД № 1088/04 г. по описа на същия съд. Те са такива, отправени към прокуратурата, на която делото е върнато за разследване, но не задължават следващия решаващ съдебен състав.

И двете инстанции са взели отношение защо не е допуснато нарушение на чл. 4 ЗБКД (отм.) от страна на Х. Очевидно е, че тази норма се отнася за банкови институции и няма как да бъде свързана директно с командитното дружество, участник в което е Х. Казаното, преценено в светлината на възраженията по прокурорския протест, не променя този извод, независимо каква е оценката на дружеството като небанкова институция и независимо от правата и задълженията на същото, заложиени в Наредба 2/1993 г. на Б.

Последната е отбелязана от въззивния съд като Наредба № 2 за плащанията, но макар и да няма отправен пред себе си довод от прокурора, ВКС дължи да отбележи, че названието на тази наредба от 11.02.93 г. е за разрешенията /лицензиите/, издавани от Б. Същностни изменения на същата, касаещи настоящия казус, са приети на 04.11.94 г. Прокуратурата не спори, че до влизането им в сила, дружеството "Х. и Ко" е притежавало лиценз за извършване на банкови сделки, като финансова къща и като такава може да бъде счетена като страна по договора за финансовото агентство на имуществото на МЗ. Намира обаче, че измененията на наредбата, съгласно които се забранява привличането под каквато и да е форма за доверително управление на ценни книжа, платежни и кредитни средства и чуждестранна валута, както и е прието от С., са изисквали привеждане на дейността на финансовите къщи в съответствие с изискванията на наредбата, в частност, договорите за доверително управление да се изпращат на управление "Б. надзор" на Б. А това би следвало да означава, че общонационалната банкова институция ще упражни съответния надзор и би пристъпила към отстраняване на потенциални неблагоприятия. За разлика от въззивния съд, неизпълнението от страна на Х. като управител на "Х. и Ко" на последното посочено изискване, не се отчита от обвинителната власт като формално нарушение, а като стоящо в основата на последващия вредоносен резултат. И в допълнение - то говори за умисъл на Х. и поради неуведомяването на МЗ и на Т. АД за отпадане на възможността да управлява занапред под формата на доверително управление повереното му имущество на МЗ.

Така отразеното възражение по допуснатото нарушение не може да бъде споделено в насока на длъжима промяна по крайния изход на спора. Но не защото от чисто формална страна не е вярно. А защото мотивите на С. са достатъчно убедителни досежно приетото поведение на Х. по добросъвестно изпълнение на договора за финансово агентство и

възможностите му за въздействие върху поверената му сума, след като вече същата е предоставена на Т. АД - време, предхождащо настъпилите законодателни промени. В потвърждение на тезата си въззивният съд е изложил пространни мотиви за състоянието на "С. П." АД към момента на сключване на договора за кредит с него от страна на Т. АД, което пък е осъществено в изпълнение на договора за съвместно управление на средствата, сключен с "Х. и Ко" К. Изтъкнати са и аргументи за причините и последиците от влошаване на финансовото състояние както на Т. АД, така и на "С. П." АД. И за всичко това е констатирано, че Х. не е могъл да го обмисли, за да превентира невъзможността от възстановяване на имуществото на МЗ в пълен размер, след обявяване на Т. АД в несъстоятелност.

Не е установен никакъв мотив, което поначало е желателно за умишлените престъпления, за да се извлече умисъл за извършване на деянието по чл. 219, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1 НК. Не е установено наличие на предпоставки, за да се възприеме и непредпазливост. Вината и съответната нейна форма следва да се изведат от обективното поведение /действие или бездействие/ на подсъдимото лице. Обстоятелството, уточнено в протеста, че едва на 04.10.96 г. Х. е алармирал тогавашния министър на земеделието Т. и началника управление "Б. надзор" А. Николов за състоянието на доверително управляваните средства и това са няколко дни след изтичане на банковата гаранция в полза на МЗ и 10 дни, след като Б. е поставила Т. АД под банков надзор, не защитава позицията за наличие на умисъл за извършване на вмененото на подсъдимия деяние. От една страна този умисъл трябва да присъствува към момента на извършване на деянието, сиреч до 30.09.96 г., която е последната фиксирана дата по обвинението на Х. От друга - точно посочването на близките до момента на изготвяне на писмото сложили се събития, дава повод да се прецени, че подсъдимият е реагирал веднага /банковата гаранция е основен проблем на МЗ/, когато е установил, че не може да управлява средствата по причина на настъпили негативни фактори извън неговата власт.

С тези аргументи, на фона на конкретните разсъждения, обсъжданото по-горе нарушение действително се явява белязано с признака на формалност и неустановена по несъмнен начин пряка причинна връзка с настъпилия противоправен резултат.

В протеста на прокурора се атакува приетата от страна на СГС достатъчна обезпеченост на договора за банков кредит с предмет паричните средства по договора за агентство, сключен между "С. П." АД и Т. АД. Договорът за кредит е бил първоначално тримесечен и е удължаван с анекси, въпреки влошаване финансовото състояние на "С. П." АД. В тази връзка съдът е отчел водещата роля на банката, а преди това - принципният подход при избора на пернишкото дружество като рентабилно предприятие по първоначалния договор за кредит. Всъщност, стабилитетът на кое да е предприятие, финансова институция или дейност е фактор, който би могъл да претърпи промяна. Не всяка промяна се дължи на виновна човешка дейност, възможно е да става дума и за временна конюнктура. Не всяко избягване от неблагоприятни последици може да бъде предвидено, съответно да се действа с грижата на добър стопанин. Същото трябва да бъде преценявано към конкретния исторически момент, със съответните характеристики на престъпното деяние.

В този ред на мисли трябва да се отбележи, че записите на заповед, издадени от "С. П." АД в полза на Т. АД, джиросани на дружеството на Х., не се отчитат от прокуратурата като обезпечаване на вземането в достатъчна степен, защото били стояли в банката, а и ефектът по тях бил менителничен, без реално обезпечение. ВКС няма да затъва в теоретични подробности по правната същност на записите на заповед, но ще отбележи, че те са съществували наред с учредената банкова гаранция от Т. АД към "Х. и Ко" К. Мястото на фактическото им съхранение е без правно значение в конкретния казус и не може да се извежда като индичия за наличие на субективна страна на престъплението по чл. 219 НК от Х. Без коментар ще остане последното изявление на прокурора в обсъжданата част от протеста, съгласно който поведението на този подсъдим е довело до разпиляване на паричната сума. Видно от обвинението по обвинителен акт, "разпиляването" като противоправна последица по силата на чл. 219, ал. 1 НК, е вменено само на Т., не и на Х.

Не може да не се сподели възражението на представителя на С. относно неоснователност на изводите на С. за липсата на доказателства двамата подсъдими да са действували съвместно при сключването на договора за агентство. Наистина, обвинението не

е повдигнато за общност на умисъла и за задружна престъпна дейност на дейците. Това е суверенно право на прокуратурата и изводите на второстепенния съд в тази насока са неотносими към обвинението.

Предвид изложените съображения, не се налага отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Вярно е, че се стига до различни изводи по приложението на материалното право, с оглед възприетото от ВКС качество "длъжностно лице" по смисъла на чл. 219, ал. 1 НК за Х., в съответствие с вменената му фактология. Не се намират, обаче, налични процесуални нарушения при оценката на поведението на този подсъдим по съществото на повдигнатото му обвинение, което да е довело до опорочена съдебна воля и до нарушение на материалния закон, при потвърждаване на оправдателния първоинстанционен съдебен акт.

Водим от горното и на осн. чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 501 от 19.01.09 г., постановено по ВНОХД № 702/09 г. по описа на Софийски апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.